

[J. Chr. Jensen.]

og jeg kan næsten sige, at Danmark kan aldrig blive saa fattigt, at det ikke har Raad til at restaurere disse Bygninger med det samme Materiale som det oprindelige. Men man maa uvilkaarligt i denne Sag spørge: hvor er det særlige Bygningssyn? Der er nemlig et særligt Bygningssyn, som har til Opgave at paase, at de National-skatte, som disse Bygninger er, ikke ødelægges, og man kan med fuld Ret spørge: Hvor er dette Bygningssyn? Det burde for længst have skredet ind her og forhindret denne Vandalisme.

Men denne Sag har ogsaa en anden og meget alvorlig Side. Vi har her i Landet en meget dygtig Sten- og Marmorhuggerstab, men hvis ikke denne Stab af dygtige Haandværkere stadig er i Beskæftigelse, saa vil ingen unge blive oplært i dette særlige Arbejde, og de ældre vil efterhaanden dø bort. Det er jo saadan, at Billedhuggerne, altsaa de egentlige Kunstnere, i Almindelighed ikke kan hugge deres Arbejder i det haarde og blivende Materiale, hvad enten det nu er Granit, Sandsten, Marmor, eller hvad det nu er. De laver deres Modeller, og det er væsentligst deri, deres Kunst bestaar, støber derefter Lermodellen i Gips, og saa hugges den af de faglærte Sten- og Marmorhuggere, og det er derfor — vil enhver forstaa — af betydelig Værdi, at ikke denne dygtige Stenhuggerstand, som ikke tæller saa mange Medlemmer, helt gaar til Grunde. Naar jeg fremfører denne Sag her fra dette høje Sted, vil jeg ikke gerne fremføre den som Rigsdagsmand, men jeg vil hellere tale om den som dansk Mand, som Medejer af de nationale Skatte, der er Tale om. En vis kongelig Bygningsinspektørs Mening i denne Sag er uden Interesse, i Særdeleshed da jeg tror, han har ladet sig narre af nogle Spekulanter. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, som jeg sagde før, at det særlige Bygningssyn her har forsømt sin Pligt: at hindre det, som nu er sket, og jeg beder derfor Indenrigsministeren som den højeste Instans om at tage sig alvorligt af Sagen. Enhver af os har som Dansk Pligt til at forlange, at disse Bygninger, der er Nationens Stolthed, og som vi har faaet i Arv fra Fortiden, værnes og afleveres til Efterslægten i uskadt Stand.

Jeg har et Spørgsmaal af en lidt anden

Karakter til den højtærede Indenrigsminister. Vilde der ikke være Grund til at tage under alvorlig Overvejelse at afskaffe de ordinære Flyttedage? Jeg kan ikke se, at disse Flyttedage tjener noget som helst nyttigt Formaal. Saa vidt jeg kan skønne, stammer de fra en Plakat af 1. Juli 1799; det fastsættes her, at den 3die Tirsdag i April og den 3die Tirsdag i Oktober skal være Flyttedage. Til den 3die Tirsdag Kl. 12 Middag skal alt Arbejde være færdigt, og det er ganske selvfølgelig — det vil enhver kunne forstaa, selv om han ikke direkte har været ude for de Gener, det volder —, at detskaber en næsten vanvittig Højkonjunktur, naar alle Arbejder skal foregaa bogstavelig talt oven i hinanden — til alles Skade og til ingens Gavn. Og umiddelbart efter Flyttedag staar saa den store Stab af Mennesker, der faktisk var overbebyrdede og mishandlede før Flyttedag, uden Beskæftigelse.

Det har da ogsaa vist sig, at disse Flyttedage bryder sammen. Naar man ser bort fra nogle enkelte Flyttedage i Krigens Tid, da der var særlige vanskelige Forhold til Stede, er vel under normale Forhold ingen Flyttedag brudt mere voldsomt sammen end den sidste. Det sker ustandseligt, og Spørgsmaalet bliver saa taget op til Behandling af dem, der lider under disse urimelige Forhold. Der skrives en Del i Fagblade og andre Steder, men det bliver ikke til mere: naar der er gaaet en Maanedstid efter Flyttedagen, gror der Græs over det — og nogle Maaneder efter har man Vanskelighederne igen! Jeg vil derfor henstille, om det ikke var rimeligt nu at tage Spørgsmaalet under alvorlig Overvejelse. Man vil maaske sige: Hvad skal vi saa have i Stedet? Ja, hvis jeg skulde afgøre det, vilde jeg svare: Ingen Ting. Pure Afskaffelse af Flyttedagene og intet andet. Det er jo i det væsentlige Lejer og Ejer, det drejer sig om — der er jo ikke andre i Samfundet, der ellers slutter Kontrakter, som udløber paa bestemte Tidspunkter —, og jeg synes, det vilde være rigtigt at lade de to Parter slutte Kontrakter, som de nu kunde blive enige om, f. Eks. paa 3 Maaneder eller paa et halvt Aar, men til Ophør en 1ste. Hvis man gjorde det, vilde man efterhaanden faa Bygge- og Reparationsarbejderne fordelt ligeligt over alle Aarets 12 Maaneder. Skulde man mene, at det er for radikalt et Skridt at tage paa